

การเจ็บป่วยของข้าพเจ้ากับสิ่งมหัศจรรย์

สุดา สุวรรณมณี

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๑

พระราชสุทธินิพนธ์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11003

ข้าพเจ้า น.ส. สุดา สุวรรณมณี อายุ ๖๙ ปี เคยเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่โรงเรียนพยาบาลสภากาชาดไทย ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๗

ประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าล้มป่วยลงด้วยโรคนี้ในถุงน้ำดี จึงได้มาปรึกษาอาจารย์ น.พ. ประพันธ์ กิตติสิน ท่านได้แนะนำให้ข้าพเจ้ารีบตัดสินใจ เข้ารับการผ่าตัด เพราะอาการอยู่ในขั้นอันตราย ไม่ควรปล่อยทิ้งไว้ ข้าพเจ้าจึงได้ปฏิบัติตาม เข้าโรงพยาบาล ให้แพทย์ผ่าตัดตามคำแนะนำของท่านอาจารย์ทันที

หนึ่งปีต่อมา ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าเริ่มมีเลือดออกในกระเพาะอาหาร สาเหตุเนื่องจากได้รับประทานยาแก้ปวดกระดูกหัวเข่า Feldene ติดต่อกันมานานถึงห้าปี รู้ตัวเมื่อเย็นวันหนึ่ง ถ่ายออกมาเป็นวุ้นเลือดสด ๆ ในขณะนั้นนึกถึงชื่อ นายแพทย์ที่สนิทกันไม่ได้ จึงให้หลานพาไปเข้าโรงพยาบาลธนบุรี เพื่อความสะดวกเพราะใกล้บ้าน หมอสั่งให้เข้ารับการรักษาทันที

ในคืนแรกผลเลือดยังไม่ต่ำมาก จึงเขานอนพักอยู่ในห้องธรรมดา ตกดึกมีการคลื่นไส้ อาเจียนออกมาเป็นเลือดสด ๆ เต็มสี่ชามรูปไต หมอสั่งเอาเข้าห้อง ICU ด่วน เพื่อล้างกระเพาะและทำ Endoscopy แพทย์ผู้ดูแลชื่อ คุณหมอดุจดม คชินทร เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านโรคกระเพาะ คืนนั้นต้องให้เลือดเข้าไปถึง ๔ packs รุ่งขึ้นหมอทำ scope อีก และผูกเส้นเลือดไว้ ต้องนอนอยู่ในห้อง ICU ถึงเจ็ดวัน จึงได้ย้ายออกมาใน Ward เพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน แต่คืนนั้นก็อาเจียนเป็นเลือดซ้ำออกมาถึงสามชามรูปไต ต้องให้เลือดอีกสี่ packs เพราะเลือดต่ำ ยังกลับบ้านไม่ได้ นอนรักษาตัวต่ออีกหนึ่งสัปดาห์เต็ม จึงกลับบ้านได้ ตอนต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๓๗

กลับมาอยู่บ้านได้ ๓-๔ วัน ก็เกิดอาการท้องอืด มีน้ำในช่องท้อง กลายเป็นโรคตับอักเสบ ต้องดูต่อน้ำออก คราวนี้ข้าพเจ้าต้องกลับไปหาคุณหมอประพันธ์ กิตติสิน ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์อีกครั้ง คุณหมอตระเวนแล้ววินิจฉัยว่า ข้าพเจ้ามีอาการ Low Albumin แน่นท้อง

ทานอาหารไม่ได้ สั่งให้เจาะท้องเอาน้ำออก เจาะแล้วนอนพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลได้สองสามวัน เริ่มมีอาการแน่นหน้าอกหายใจไม่ออก ต้องให้ Oxygen อาการจึงบรรเทาลง

ในตอนเช้าตรู่ ประมาณตีสี่ของวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ รู้สึกอึดอัด หายใจขัดนอนไม่ลง ทั้ง ๆ ที่ได้รับ Oxygen แล้ว จนกระทั่งแปดโมงเศษ จึงให้คนเฝ้าโทรศัพท์ไปตามน้องสาว อำไพวรรณ สุวรรณมณี ให้มาโรงพยาบาลด่วน แพทย์ประจำ Ward ได้มาตรวจอาการและเรียนเชิญ น.พ.ประพันธ์ กิตติสิน เพื่อขอคำปรึกษา แพทย์สั่งให้นำส่งห้อง ICU (Med) โดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้ามีอาการช็อค หายใจไม่ออก เกือบจะหมดความรู้สึกอยู่แล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น. น้องชาย พลโท น.พ.ศิริชัย และภรรยา หลาน ญาติ และเพื่อน ๆ ยังเฝ้าดูอาการอยู่พร้อมหน้า จึงได้เดินตามไปส่งคนไข้ถึงห้อง ICU ด้วยความเงิบสงบ ความรู้สึกของตัวเองขณะนั้น ด้วรูปไปแล้วและนอนหมดสติอยู่ถึง ๗ วัน ระหว่างนั้นทุกคนที่มาเยี่ยมลงความเห็นว่า โอกาสรอดชีวิตของข้าพเจ้าน้อยเต็มที แม้แต่หลานชาย น.พ. ธเนศ สุวรรณมณี ถึงกับกล่าวว่า ถ้าคุณป้ารอดไปได้ แปลว่า ปาฏิหาริย์

ท่ามกลางความรู้สึกของทุกคนที่หมดหวังนั้น สติสัมปชัญญะอีกส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าบอกว่า ตัวเองยังไม่ตาย แม้จะหมดความรู้สึกทางร่างกายไปแล้วก็ตาม จำได้แม่นว่ามองเห็นแสงสว่างภายนอกสองดวง พวยพุ่งมายังตัวข้าพเจ้า ดวงหนึ่งนั้นมาจากหลวงพ่ोजรัญ (พระราชสุทธิญาณมงคล) แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี อีกดวงหนึ่งนั้นมาจาก หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย (พระราชสังวรญาณ) แห่งวัดป่าศาลวัน จังหวัดนครราชสีมา พระคุณเจ้าทั้งสองรูปนี้เป็นที่เคารพนับถือของครอบครัวเรามาก ทราบว่าระหว่างที่ข้าพเจ้าอาการหนักอยู่นั้น หมอศิริชัย น้องชายได้ไปกราบเรียนอาการให้หลวงพ่ोजรัญทราบเป็นระยะ ๆ ท่านได้กรุณาแผ่เมตตา สวดมนต์ ให้แก่ข้าพเจ้าทุกวัน ครั้งละหนึ่งจบ ส่วนหลวงพ่อพุทธ ฐานิโย นั้น หลานชาย น.อ. พุทธิ มังคละพฤกษ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับการกองบินอยู่ที่นครราชสีมา ได้ไปกราบเรียนอาการของข้าพเจ้าให้ท่านทราบ ด้วยความเมตตาห่วงใยที่หลวงพ่อมีต่อข้าพเจ้า ท่านมอบพระให้องค์หนึ่ง สั่งว่าให้ไปติดตั้งคนไข้ไว้ก่อนและให้ภาวนา พุทโธ พุทโธ ตลอดเวลา หลวงพ่อเองก็สวดมนต์ แผ่เมตตาให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน

เสมือนปาฏิหาริย์จริง ๆ เช้าตรู่วันที่ ๗ ในห้อง ICU ข้าพเจ้าเริ่มมีความรู้สึกทางร่างกายกลับคืนมาทีละน้อย ๆ น้องและหลานที่เฝ้าอยู่พยายามเรียก และพูดกับข้าพเจ้า “คุณป้าได้ยินไหม ๆ” ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ ไม่อาจเปล่งเสียงออกมา เพราะมีเครื่องช่วยหายใจและอื่น ๆ พันธนาการอยู่ ทารุณมาก เวลา Bag แต่ละเครื่องแย่งที่สุด ยิ่งเวลาดูดเสมหะออกแต่ละที เจ็บเหลือเกิน พยายามให้สัญญาณมือติดต่อกับพยาบาลพอรู้เรื่องกันได้ ค่อย ๆ

ลำดับเหตุการณ์ ความรู้สึกก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ทีละน้อย ๆ จนพยาบาลเอากระดาษ ดินสอมาให้ จำได้ว่าเขียนลงไปว่า ซาละเปาสองลูก น้องสาวถามว่า “อยากกินหรือ” เราส่ายหน้า แต่เขียนตอบไปว่า มีคนมาขอกิน น้องสาวจึงเข้าใจ และพูดว่า “จะให้ใส่บาตรใช่ไหม ะ” พักหน้าตอบ จึงได้รู้เรื่องกัน และรีบซื้อซาละเปาใส่บาตรให้แก่ผู้มาขอส่วนบุญ

ก่อนหน้าที่จะฟื้นคืนสติมานั้น ข้าพเจ้าได้มองเห็นร่างเทพยดาทรงเครื่องสวมชฎา ประทับสง่างามราวกับพระอินทร์ อยู่บนศาลาจตุรมุข กวักพระหัตถ์ให้ข้าพเจ้าขึ้นไป แล้วตรัสว่า “ขอให้เอ็งกลับไปยังโลกมนุษย์ ยังทำธุระไม่เสร็จให้กลับไปทำเสีย ข้ามีเวลาให้เจ้าสามวัน ไปทำให้เรียบร้อย” ข้าพเจ้าก้มลงหมอบกราบ แล้วถอยออกมาเดินลงบันไดไปที่สวน ซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้หลากพันธุ์ เดินไปจนถึงท้ายสวน มีประตูดำคล้ายอัลลอยด์ สลับสีทองบานประตูดอ่ย ๆ แจ่มเปิดออกให้ข้าพเจ้าผ่านออกไป ความรู้สึกตอนนั้นตัวเบาหวิว สบาย ๆ คล้ายกับหะละงูสูพื้นดิน จากนั้นก็เริ่มรู้สึกดีขึ้น ลำดับความเป็นมาต่าง ๆ หมอเอาเครื่องอุปกรณ์ออกจากลำคอ ให้กินน้ำ ให้กลืนอาหารอ่อน ๆ ได้เอง

พอรู้สึกตัวดี บอกกับหมอว่า ขอออกจากห้อง ICU วันนี้ ทนไม่ไหวแล้ว เล่าให้ญาติฟังว่า ถูกรบกวนตลอดเวลาด้วยวิญญาณของเหล่าสัมภเวสี ที่วนเวียนอยู่ในห้อง ICU นั้น รวมทั้งวิญญาณของผู้มาขอกินซาลาเปา ๒ ลูกด้วย เป็นผู้หญิงจีนมีอายุแล้ว คอยอยู่จนคำจึ่งติดต๋อขอห้องพิเศษได้ ที่ตึก ภ.ป.ร. ชั้น ๑๕ จึงย้ายออกจากห้อง ICU ไปอยู่ห้องพิเศษ นอนพักฟื้นอยู่อีกเกือบสองเดือน หมอจึงอนุญาตให้กลับบ้านได้ ในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๓๘ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็รีบทำบุญทันทีด้วยการเลี้ยงพระทั้งวัด ถวายชีวิตโคกระบือ ให้เงินบำรุงมูลนิธิเด็กกำพร้า และอื่น ๆ อีกหลายรายการ

ข้าพเจ้าขอบันทึกเหตุการณ์ครั้งนี้ไว้ เพื่อให้ญาติมิตรได้ทราบถึงความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง บาป-บุญนั้นมีจริงแน่ ๆ ใครบาปเพ็ญไว้ก็ไม่ไปไหนเสีย เป็นของตนเอง บุญกุศลนั้นเป็นเนื้อนาบุญ ตลอดจนผลานิสงส์ของพระคุณเจ้าทั้งสองที่ได้แผ่เมตตาให้แก่ข้าพเจ้า จนรอดชีวิตกลับมาเล่าเรื่องให้ฟังเป็นประสบการณ์ต่อไปได้

ขอกราบหมัสการพระคุณเจ้าทั้งสองด้วยความเคารพ

สุดา สุวรรณมณี

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๘